

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Бургас, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА

при участието на секретаря КАПКА АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА
като разгледа докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА
Административно наказателно дело № 20212120204681 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Производството е образувано по повод жалба на К. Д., ЕГН: *****, с адрес: *****, срещу Наказателно постановление №21-0769-002501/20.07.2021г., издадено от Началник група, Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Бургас, с което за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 850 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

С жалбата се изтъкват доводи в насока незаконосъобразност на издаденото НП, като се моли за неговата отмяна. В проволото се пред настоящата съдебна инстанция съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв.С.И., който поддържа така депозираната жалба и моли за присъждане на разноски по делото.

За административно - наказващия орган, редовно призван, в съдебно заседание не се явява представител.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.03.2021 г. в 13,25 часа в гр.Бургас, по ПП I-6, км.495+650 до бензиностанция „ЛукОйл-Т.К.Ф504“ в посока към кв.Пети километър, лек автомобил - АУДИ С7 СПОРТБАК, с рег. № ***** се движел с наказуема скорост 116 км/ч, при максимално допустима скорост за населено място до 50 км/ч.

Нарушението е установено и заснето под клип № 27791 от АТСС TFR1-M с фабр.№ 644/14 с отчетен толеранс на измерената скорост от -3%. Снимков материал с параметрите

на констатираното нарушение е предявен на управителя на дружеството – собственик на автомобила – И. Т. Т., който е попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП от 22.04.2021 г., в която посочил като водач на МПС-то - К. Д., с ЕГН: *****.

АНО приел, че последният като водач на лек автомобил - АУДИ С7 СПОРТБАК с рег. № ***** е превишил разрешената максимална скорост, за населено място над 50 км/ч., с което виновно е нарушил чл.21, ал.1 от ЗДвП, във връзка с което на същия бил издаден АУАН №379556/24.05.2021г.

Въз основа на АУАН на 20.07.2021г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в акта. Административно-наказващият орган приел, че с поведението си Д. е осъществил състава на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, поради което на основание чл.53 от ЗАНН и по чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 850 лева и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна** по следните съображения:

Административно-наказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл.84 от ЗАНН във вр.с чл.14 ал.2 от НПК и т.7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка БРС установи както следва:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – началник група, Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-гр.Бургас, видно от приложените по делото заповеди. АУАН също е съставен от компетентно (териториално и материално) лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл.34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл.57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл.42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Нарушението, описано в НП, правилно е квалифицирано като такова по чл.21, ал.1 ЗДвП, която норма въвежда задължение за водача при избиране скоростта на движение да не превишава указаните в тази разпоредба стойности на скоростта. Съдът намира също така, че нарушението правилно е съотнесено към съответстващата му санкционна разпоредба - нормата на чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, която предвижда, че за превишаване над 50 km/h – се налага глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. АНО е наложил именно така посоченото наказание, което е във фиксиран размер.

В конкретния случай обаче неправилно е определен субектът на административнонаказателната отговорност в лицето на жалбоподателя. Видно от материалите по делото същият е посочен от собственика на МПС, като водач на същото към датата на деянието, а съгласно разпоредбата на [чл.188, ал.1 от ЗДвП](#) - собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. На жалбоподателя обаче не е била дадена възможност на свой ред да декларира, дали той или друго лице е управлявал процесния автомобил, а АНО веднага е пристъпил към издаване на АУАН.

Видно от материалите по делото АУДИ С7 СПОРТБАК с рег. № ***** е собственост на дружеството „Ил Авто – И.Т.“ ЕООД, с ЕИК: 200213178, чийто управител е свидетелят ИЛ. Т. Т.. От представения по делото от този свидетел договор за наем на МПС от 31.07.2020г. /л.64-65 от делото/ се установява, че автомобилът е бил отдаден под наем на лицето - Р. Г. М. за периода от 31.07.2020г. – 31.10.2021г., в който период влиза и датата на настоящото нарушение – 16.03.2021г. **Вместо да посочи именно наемателя като водач на автомобила на процесната дата свидетелят ИЛ. Т. Т. е посочил като такъв трето лице, което не познава и на което лично той не е предоставял за ползване процесния автомобил, а именно жалбоподателя.** В съдебно заседание свидетелят Т. оправда тези свои действия с това, че наемателят - Р. Г. М. е посочила жалбоподателя като водач на превозното средство в разговор по телефона. Не това обаче е смисълът на декларирането по [чл.188, ал.1 от ЗДвП](#). Собственикът на автомобила респ. представителя на дружеството – собственик следва да посочи лицето на което е предоставил автомобила, а това в случая е Р. Г. М.. Тя на свой ред е имала възможност в случай, че е предоставила автомобила на трето лице, да посочи това в нарочна декларация по чл.188, ал.1 от ЗДвП. Заобикаляйки този ред ИЛ. Т. Т. на практика е декларира, че едно трето лице, което не познава и на което лично той не е предоставял автомобила за управление го е управлявал на инкриминираната дата и е извършил нарушение по ЗДвП. Действително в настоящият случай не е налице задължение за представяне на копие от свидетелството за управление на моторно превозно средство на посоченото като водач лице /каквото изискване има при декларирането по чл.187а ЗДвП/, но при всички случаи е **необходимо посочване на лице, на което деклараторът е сигурен, че е било предоставено за управление МПС-то**, още повече, че за невярно деклариране в тази връзка се носи и наказателна отговорност. С оглед на всичко гореизложено БРС не даде вяра на процесната декларация по чл.188 от ЗДвП, попълнена от свидетелят ИЛ. Т. Т. /л.17 от делото/. Именно въз основа на нея е издадено обжалваното понастоящем НП, поради което и съдът счита, че неправилно е ангажирана административно – наказателната отговорност на жалбоподателя.

В тази връзка съдът даде вяра и на свидетелските показания на свидетеля И.П. и представените по делото писмени доказателства – Индивидуален трудов договор ЕС-0649/30.10.2018г., Допълнителни споразумения към него от 19.05.2020г. и 26.09.2019г. и Удостоверение изх. №АОМ-0640/26.10.2021г. /л.41-50 от делото/, видно от които на дата 16.03.2021г. за времето от 10.30 часа до 19,30 часа жалбоподателят Н. е бил на работното си място – своя дом в гр.В. и изпълнявал служебните си задължения. Тъй като за времето от един до два часа на 16.03.2021г. жалбоподателят е бил на компютъра си и изпълнявал служебните си задължения, като е „отговарял на клиенти“ /както посочва свидетелят П./, няма как по същото време да е управлявал процесния автомобил и да е допуснал нарушение на ЗДвП.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като в хода на производството не са ангажирани доказателства за наличие на виновното извършване на вмененото нарушение, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се

отмени изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна и в разпоредбата на [чл.63, ал.3 ЗАНН](#) (нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към [чл.143 АПК](#), който пък от своя страна препраща към [чл.77](#) и [чл.81 ГПК](#), регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, жалбоподателят е направил искане за присъждане на такива, като по делото са налице доказателства за сторени такива в размер на 300лв. Ето защо и ОД МВР Бургас следва да бъде осъдено да заплати на К. Д. сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща сторени в производството разноси за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.2, т.1 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0769-002501/20.07.2021г., издадено от Началник група, Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Бургас, с което за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.53 от ЗАНН и по чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП на жалбоподателя - К. Д., ЕГН: *****, с адрес: *****, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 850 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА ОД МВР гр.Бургас да заплати на К. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр.В., ул. *****, сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща сторени в производството разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси и на началник група, Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Бургас.

Вярно с оригинала: /п/

КС

Съдия при Районен съд – Бургас: /п/